

دکتور لعل زاد

لندن، ۲۷ سپتمبر ۲۰۲۰

محمود طرزی بنیانگذار نظریه برتری قومی – زبانی

=====

محمود طرزی نخستین شماره «سراج الاخبار» را در ۱۶ میزان ۱۲۹۰ خورشیدی (۹ اکتوبر ۱۹۱۱) به نشر می رساند. نام این اخبار پس از چند ماه به «سراج الاخبار افغانیه» تغییر می یابد و بعداً محمود طرزی هم «محمود افغانی» می شود (تصویر ۱)!

محمود طرزی در شماره ۹ تاریخ ۳ دلو ۱۲۹۱ (۲۳ جنوری ۱۹۱۳) در مقاله ای می گوید که «زبان افغانی اجداد زبان ها» و «قوم افغان اجداد اقوام آریایی» است. نکات عمده آن قرار زیر است (تصویر ۲):

زبان افغانی اجداد زبانهاست... اجداد اصلی همه فرقه های آریان باز هم خود قوم افغان است... این بیانات ما را بعضی بر تعصب ملتی ما حمل کرده، خواهند گفت که «آقای اخبار والای افغانی، این چنین زبان غلیظ و ثقیل و کلفت را که کیفیت مکالمه آن عادتاً به صوت سنگ های میان دبه مشابَهت می رساند، می خواهد که اجداد زبان ها و افغان های به این گمنامی و کم عددی و سادگی و کوهستانی وحشی را می خواهد اجداد یک کتله عظیمه بشریه رقم بدهد»...

طرزی در شماره ۲ تاریخ ۲۰ سنبله ۱۲۹۴ خورشیدی (۱۲ سپتمبر ۱۹۱۵) مقاله ای زیر عنوان «زبان و اهمیت آن» می نویسد که نکات عمده آن قرار زیر است (تصویر ۳):

زبان رسمی دولت متبوعه مقدسه ما زبان فارسی و زبان ملتی ما زبان افغانی می باشد... وقتی که اعلیحضرت (احمدشاه بابای غازی) به تاسیس و استقلال سلطنت افغانیه کامیاب آمد، امورات دفتر و کارهای کتابت و میرزایی و جمله نوشت و خوان دولتی که اساس

امور سلطنت برآن موقوف است، به زبان فارسی و به دست همان مردمان فارسی زبان ایرانی الاصل بود که از یادگارهای حکومت سابقه ایران باقی مانده بودند. زبان افغانی به درجه ای اصلاح نیافته بود که دفعتاً امورات دفتری و کارهای کشوری به آن زبان تحویل می شد. ذاتاً مردمان افغان چون عموماً به کار عسکری و فتوحات بلاد و امصار و حرب و ضرب گرفتار بودند، به کارهای میرزایی و تحریرات امورات حکومتی وقت و فرصت نداشتند. حتی این چنین کارها را برای خود عار می شمردند و به کلمات محقرانه (میرزاگی دی) (و ملاگی دی) ارباب تحریر را حقارت هم می کردند. کتاب های متداوله تحصیل علم و ادبیات هم یا به زبان عربی یا فارسی بوده، زبان افغانی به درجه کفایت از این چیزها سراسر محروم مانده بود...

بنا برین... از آغاز تاسیس استقلال دولت افغانیه زبان رسمی دولتی ما زبان فارسی شده مانده است... بعد از آن... هیچ کسی در پی اصلاح و ترقی زبان افغانی و تبدیل دادن رسومات دولتی از زبان فارسی به زبان افغانی و زبان رسمی ساختن آن نیفتاده اند. دیگر اینکه در خاک پاک وطن عزیز ما تنها اقوام افغانی الاصلی که زبان شان صرف افغانی باشد ساکن نیستند؛ بلکه اقوامی که زبان شان فارسی است نیز به کثرت مقیم و موجود هستند که از اصل اجزای ملت افغان محسوب اند. مردم نفس پایتخت و اکثر شهرهای بزرگ نایب الحکومه نشین ها علی الاکثر به زبان فارسی تکلم هستند. در عموم دفاتر و محاکم رسمی دولتی، زبان فارسی از آغاز تاسیس و تشکیل یافتن حکومت مستقله افغانیه به درجه راکز و راسخ گردیده که تبدیل آن خیلی مشکل است. زبان دربار و خاندان جلیل سلطنت، خواه در وقت حکومت سدوزایی درانی و خواه در وقت حکومت محمد زایی درانی، فارسی بوده و هست.

بنابراین هیچ کس حکم داده نمی تواند که زبان رسمی دولتی ما دفعتاً به زبان افغانی تبدیل یابد. یک محذور دیگری هم هست و آن این است که زبان فارسی نسبت به زبان افغانی یک عمومیت و اهمیت بیشتری دارد. مثلاً زبان افغانی منحصر و محصور به خاک پاک افغانستان و همین چند ملیون ملت افغان است. حال آنکه زبان فارسی غیر از آنکه زبان

عمومی تمام مملکت دولت همسایه ما ایران می باشد، کذالک در تمام ممالک ماورالنهر و ممالک هندوستان، حتی در ممالک عثمانی نیز معروف و متداول است و از اجرای مهمه زبان های اسلامی اهل شرق شمرده می شود. یک جزو مهم زبان ترکی عثمانی و ترکی ماورالنهری و اردوی هندی را زبان فارسی تشکیل می دهد که به این سبب ها اگر زبان رسمی دولتی افغانستان زبان فارسی باشد، غیر از آنکه ضرری بر آن مرتب شود، از فایده های سیاسی هم خالی نیست...

ما را «ملت افغان» و خاک پاک وطن عزیز ما را «افغانستان» می گویند... تنها مردمان افغانی زبان نی، بلکه همه افراد اقوام مختلفه ملت افغانستان را واجب است که زبان افغانی وطنی و ملتی خود را یاد بگیرند. در مکتب های ما اهم ترین آموزش ها باید تحصیل زبان افغانی باشد. از آموختن زبان انگلیزی، اردو، ترکی و حتی فارسی، تحصیل زبان افغانی را اهم و اقدم باید شمرد...

در سال اول (سراج الاخبار افغانیه) یک مقاله نوشته ثابت کرده بودیم که «زبان افغانی اجداد زبانه است»... زبان ملتی افغانی خود را تقدیس نمایید و دوست دارید...

نتیجه گیری

● با نشر این دو مقاله محمود طرزی/افغانی در زمان امیرحبیب الله، تهداب مفکوره «برتری قومی - زبانی» برای قوم «افغان» و «زبان افغانی» در کشور گذاشته می شود؛

● با نشر «نظامنامه ناقلین بسمت قطغن» در زمان امیرامان الله، اولین گام های عملی در جهت تطبیق این مفکوره برداشته می شود؛

● با نشر دو مقاله میر غلام محمد غبار زیر عنوان «افغانستان و نگاهی به تاریخ آن» و «تاریخچه مختصر افغانستان» در زمان نادرشاه، نخستن گام های عملی در جهت «تاریخ سازی» برای «قوم افغان» و «کشور افغانستان» برداشته می شود؛

● با ایجاد «پشتوتولنه» و «انجمن تاریخ» زیر ریاست علی احمد کهزاد در زمان ظاهرشاه، «تاریخ سازی» (پته خزان، تبدیل نام شهرها و غیره)، «نماد/اسطوره سازی» (ملالی، نازو انا و غیره) و «افغان/پشتون/پشتو سازی» در کشور گسترش می یابد؛ نام زبان «فارسی» در ۱۳۴۳/۱۹۶۴ به «دری» تبدیل می شود و از ذکر واژه های پارسی به بهانه واژه های بیگانه «ایرانی» جلوگیری می شود؛

● این روند در زمان کرزی-احمدزی به اوج خود می رسد که حالا شاهد آن هستیم...

تصویر ۱. تبدیل نام «سراج الاخبار» به «سراج الاخبار افغانیه» و محمود طرزی به «محمود افغانی» (قیمت هر شماره یک «عباسی» گفته شده است. قرار معلوم، «عباسی» واحد پول ایران از زمان شاه عباس اول صفوی بوده است که در زمان امان الله در سال ۱۲۹۸ خورشیدی به نام «روپیه کابلی» و بعد در سال ۱۳۰۴ خورشیدی به نام «افغانی» تبدیل می شود).

مقاله مخصوصه

{ مبحث زبان }

زبان افغانی اجداد زبانهاست

این بیانات ما را بعضی بر تعصب ملتی ما حمل کرده خواهند گفت که « آقای اخبار والای افغانی ، این چنین زبان غلیظ و ثقیل کلفت را که کیفیت مکالمه آن عادتاً بصوت سنگهای میان دبه مشابهت میرساند میخواهد که اجداد زبان ها ؛ و افغانهای به این کمنامی و کم عددی ، وساده گی ، و کوهستانی و حشی را میخواهد اجداد یک کتله عظیمه بشریه برقم بدهد »

سراج الاخبار افغانیه، شماره ۹، ۳ دلو ۱۲۹۱ ش (۱۹۱۳)

تصویر ۲. محمود طرزی، سراج الاخبار افغانیه، شماره ۹، ۳ دلو ۱۲۹۱ (۲۳ جنوری ۱۹۱۳)

زبان، و اهمیت آن

یکی از مکارم اخلاق خسته ملتی هر ملت محافظ، کردن زبان، و اصلاح و ترقی دادن آنست. زبان رسمی دولت متبوعه مقدسه ما زبان فارسی و زبان ملتی ما زبان افغانی میباشد. زبان فارسی ازین سبب زبان رسمی دولتی ما شده است که قبل از تشکیل و تأسیس یافتن دولت مقدسه افغانیه و استقلال یافتن حاکمیت ملتی ما، خالک و وطن مقدس ما از اجزای ممالک ایران محسوب بود.

هنکامیکه (نادرشاه) مشهور که یک پادشاه غیور و جسور ایران بود در ایران قتل رسید، (احمد شاه) درانی که از امرای نامدار افغان در معیت نادر بود همه قوم افغان را جمع آوری کرده به (قندهار) آمد. و در سنه ۱۱۶۱ هجری سلطنت افغانیه را تأسیس نهاده اعلان استقلال نمود. نخستین پادشاهی که همین سلطنت حالانی دولت علیه افغانیه را تشکیل داده، و تمام افغانستان، و بسیاری از ممالک ایران، و تمام قسم شمالی هندستان، و کشمیر و نواحی آنرا ضمیمه ممالک ساخته، و یک دولت قوی و شوکت معظمه افغانیه را ایجاد و بنیاد داده همین پادشاه بزرگست که بلقب (غازی) و (بابا) ملقب شده است. این حکمران ذیشان، و مؤسس نخستین دولت افغان ۲۶ سال فتوحات و مجاهدات سلطنت کرده در سنه ۱۱۸۷ در شهر قندهار که بنا یافته شاهانه شان بود و به (احمدشاهی) منسی شده بود بجوار رحمت ایزدی پیوسته از دار دنیا در گذشته اند. رحمة الله علیه رحمه واسعة.

و فتیحه اعلی حضرت (احمد شاه بابای غازی) بناسیس و استقلال سلطنت افغانیه کامیاب آمد امورات دفتر و کارهای کتابت و میرزایی و جمله نوشت و خوان دولتی که اساس امور سلطنت بران موقوفست بر زبان فارسی و بدست همان مردمان فارسی زبان ایرانی اصلی بود که از یادکارهای حکومت سابقه ایران باقی مانده بودند. زبان افغانی بدرجه اصلاح نیافته بود که دفعه امورات دفتری و کارهای کشوری به آن زبان تحویل میشد. ذاتاً مردمان افغان چون عموماً بکار عسکری و فتوحات بلاد و امصار و حرب و ضرب گرفتار بودند به کارهای میرزایی و تحریرات امورات حکومتی وقت و فرصت نداشتند حتی انجین کارها را برای خود عار میشمردند، و بکلمات محقرانه [میرزا کی دی] و ملا کی دی [اریاب تحریر را حقارت هم میکردند. کتابهای متداوله تحصیل علم و ادبیات هم یا بر زبان عربی یا بر زبان فارسی بوده زبان افغانی بدرجه کفایت ازین چیزها سراسر محروم مانده بود.

این است که بنا برین سببهای که بطور اجمال از آن بیان نمودیم از آغاز تأسیس استقلال دولت افغانیه زبان رسمی دولتی ما زبان فارسی شده مانده است. بعد از آنکه هم بسبب غوایل خارجی و اختلالات داخلی هیچ کسی در پی اصلاح و ترقی زبان افغانی و تبدیل دادن رسومات دولتی را از زبان فارسی بر زبان افغانی و زبان رسمی ساختن آن نیفتاده اند. دیگر اینکه در خاک و وطن عزیز ما تنها اقوام افغانی اصلی که زبان شان صرف

افغانی باشد ساکن نیستند؛ بلکه اقوامی که زبان شان فارسیست نیز بکثرت مقیم و موجود هستند که از اصل اجزای ملت افغان محسوب اند. مردم نفس باخت، و اکثر شهرهای بزرگ نایب الحکومه نشین ها علی الا کثر بر زبان فارسی متکلم هستند. در عموم دفاتر و محاکم رسمی دولتی، زبان فارسی از آغاز تأسیس و تشکیل یافتن حکومت مستقله افغانیه بدرجه را که وراستخ کردیده که تبدیل و تحویل آن خیلی مشکل است. زبان دربار و خاندان جلیل الشان سلطنت، خواه در وقت حکومت صدوزایی درانی، و خواه در وقت حکومت محمد زایی درانی فارسی بوده و هست.

بنابرین هم بیکس حکم داده نمیتواند که زبان رسمی دولتی ما بر زبان افغانی تبدیل یابد. یک محذور دیگری هم هست، و آن این است که زبان فارسی نسبت بر زبان افغانی یک عمومیت و اهمیت بیشتری دارد. مثلاً زبان افغانی منحصر و محصور بملک افغانستان و همین چند میلیون ملت افغانستان. حالاً نکه زبان فارسی غیر از آنکه زبان عمومی تمام مملکت دولت همسایه ما ایران میباشد، که ذالک در تمام ممالک ماوراء النهر، و ممالک هندستان، حتی در ممالک عثمانی نیز معروف و متداول است، و از اجزای مهمه زبانهای اسلامی اهل شرق مرده میشود. یک جزو مهم زبان ترکی عثمانی، و ترکی ماوراء النهری، و اردوی هندی را زبان فارسی تشکیل میدهد که به این سبب اگر زبان رسمی دولتی افغانستان زبان فارسی باشد غیر از آنکه ضرری بران مرتب شود، از فایده های سیاسی هم خالی نیست.

در اروپا تا بسیار وقتها زبان فرانسوی، زبان رسمی عمومی همه دولتهای اروپا بود، بلکه تا بحال هم اکثر محررات مهمه سیاسی مانند معاهدات صلح و غیره عموماً بر زبان فرانسوی نوشته میشود. در دولت علیه عثمانیه از آغاز تشکیل و تأسیس آن تا بسیار زمانها همه تحریرات رسمیه دولتی شان بر زبان فارسی بود. در زمان حکومت اسلامی مغلیه در هندستان؛ تا بوقت انقراض شان زبان فارسی زبان رسمی دولتی بود.

از اهمیت زبان فارسی بسیار بحث را داریم. و این را هم تسلیم کردیم که زبان فارسی زبان رسمی دولتی میباشد. حالاً لازم آمد که بیک قدری از خود بگوئیم - یعنی از زبان ملتی افغانی خود - بحث بمان آریم. ذاتاً موضوع بحث ما ازین عنوان (زبان، و اهمیت آن) زبان افغانی خود ماست. اول این را باید دانست که هر قوم و هر ملت بر زبان قومی و ملتی خود زنده است. ملتی که زبان شان نحو و ضایع شود، هستی و موجودیت شان نیز نابود میگردد. محافظه زبان اصلی و فطرتی هر ملت بدرجه محافظه زندگی شان اهمیت دارد. ما را «ملت افغان» و خاک و وطن عزیز ما را افغانستان» میگویند. چنانچه عادات، اطوار، اخلاق مخصوصی داریم. زبان مخصوصی را نیز ما لک میباشیم که آن زبان را (زبان افغانی) میگویند. این زبان را مانند حرز جان باید محافظه کنیم. در ترقی و اصلاح آن جداً کوشش و رزمیم. تنها مردمان افغانی زبان بی، بلکه همه افراد اقوام مختلفه ملت افغانستان را واجب است که زبان افغانی و وطنی و ملی خود را یاد بگیرند. در مکتهای ما مهمترین آموز شها باید تحصیل افغانی باشد از آموختن زبان انگلیزی اردو ترکی حتی فارسی تحصیل زبان افغانی را اهم واقدم باید شمرد.

بفکر عاجزانه خود ما یکانه وظیفه انجمن عالی معارف باید اصلاح و ترقی و تعمیم زبان و وطنی و ملتی افغانی باشد. از ارباب علم و دانش این

تصویر ۳. صفحه اول: محمود طرزی، سراج الاخبار افغانیه، ۲۰ سنبله ۱۲۹۴ (۱۲)

سپتمبر ۱۹۱۵)

بیشتر است. زیرا اگر احتیاط نشود نتیجه بخشیدن «همزبانی خویشی و پیوندیست» ملحوظ است. فکر عاجزانۀ ما این است که در مکتبهای مبارکۀ حریۀ سراجیه و مکتب حبیبیه از شاگردان صنف منتهی که از علوم دینیات و فلسفۀ اسلامیۀ شهادتنامۀ درجۀ اعلیٰ حاصل کرده باشند بکچند نفر شاگردان دیندار وطن دوستی برای تکمیل تحصیل این زبان جدا شود، و مقصد از تکمیل تحصیل زبان انگلیزی آنہا همینقدر باشد که اقتدار و ملکۀ مکملی در ترجمۀ کتابهای فنی و صنایعی آن زبان حاصل کنند. و بعد از اینکه ملکۀ لازم را در آن حاصل کردند به نحو اہمہای کافی محض برای ترجمۀ کتابهای فنون و علوم جدیدہ محتاج الیہ مأمور شوند. زیرا تا کتابهای علمی و فنی عصر حاضر در زبان خود یک ملت بسیار نشود هیچ فایده حاصل نمیشود. چیزی کہ برخورد این مدیر عاجز در خصوص ترجمہ به تجربه ثابت گردیدہ این است کہ مترجمی کہ میخواہد از زبان غیر زبان خود چیزی ترجمہ کند شرط اعظم آن همین است کہ اول اصول تحریر و انشا و کتابت زبان خود را بدرجہ اعلیٰ بداند، تا بتواند کہ معانی زبان غیر را زبان خود تطبیق بکند. و الحاصل یکی از جلہ اخلاق حسنہ ملتی مامستلئ زبان بود کہ ہمینقدر تحریر و تقریر در آن مخصوص خود را مکلف و مجبور میدانستیم. این است کہ بعرض مافی البال خلوصیت آمال خود پرداختہ توفیق خداوندی را درباره خود، و ہمہ برادران دین خود نیاز میکنیم.

اختراعات محیر العقول

از زمانهای سابقہ، تنها ہفت اختراع عجیب و غریب روایہ شدہ است کہ آرا و عجایب سبعہ» گفته اند. ولی در عصرهای جدیدہ چنان اختراعات محیر العقول بظہور آمدہ کہ عجایب سبعہ را بہ «عجب العجایب سبعینہ» ابلاغ نمودہ است. بناء علیہ خواستیم کہ سرازین شمارہ جریدہ عاجزانہ خود از بعضی اختراعات عجیبہ و غریبہ عصرهای حاضرہ بعضی معلومات مفیدہ بنظر قارئین کرام خود جلوہ گر سازیم. ذاتاً مقصد بکانہ (سراج الاخبار افغانیہ) همین است کہ در توسیع معلومات انسانی وطن عزیز خود کوشش ورزد. و ازین است کہ کاهی از دین، و کاهی از دنیا، کاهی از صنایع و کاهی از ادبایع، کاهی از اخلاقیات، و کاهی از ادبیات کاهی از فلسفہ و کاهی از سفسطہ، کاهی از سیاسی و کاهی از قبایلی و غیرہ غیرہ بحث راندن وجہ جنباندن را وظیفہ لازمہ قلمیہ خود می شمارد. اگر چہ بعضی: - [مترما خورد و حلق خود بدرد] گفته خندہ ہم بکنند ولی چون صدای ماخوش خود ماہم می آید از آواز و از فغمہ سرائی خود داری نمیتوانیم !! ...

زبان یک گروپ مخصوصی تشکیل یافته کتابهای تعلیمیہ ضروری و لازمی آموختن آنرا تدوین و حاضر باید کرد. حتی برای تطبیق دادن کلمات فنی و صنایعی، و اختراعات جدیدہ کہ نامہای آن در زبان افغانی غیر معروفست کلمات مناسب و نامہای متناسب زبان افغانی پیدا باید کرد و ہر قدر اصلاح و ترقی کہ لازم است در انبواب اجرا باید کرد.

این را ہم بگوئیم کہ زبان افغانی ما، یک زبان بسیار خوب و باقاعدہ میباشد. قواعد - یعنی صرف و نحو - آن بسیار متین و منتظم است. متانت و صلابت آن مانند متانت و صلابت خود ملت افغان مردانہ و پر مہابت میباشد. و ازین است کہ بکمال فخر و سرور می بینیم کہ زبان عسکری دولت مقدسہ ما عموماً زبان ملتی افغانی است. ہمہ بولہا و قوماندہ ہا و تعلیمات قواعد عسکری نظامی زبان افغانیست. زیرا صلابت و مہابت این زبان برای این مسئلہ خیلی موزون و مناسب افتادہ، و یک شان و شوکت جسورانہ قواعد عسکری بخشیدہ است. اگر بولہای قواعد عسکری زبان فارسی میبود بسیار سست و کشال و غیر موزون دیدہ میشد. مثلاً در مابین بولی فارسی: - «ای بلہم جی یک قدم بہ پیش» و بولی افغانی «برخز او»، و بولی، «تنگ را آتش دہ» و بولی، «او وور»، و بولی «ہای عسکر ہا ایستادہ شوید»، و بولی «دربز»، و امثال آنہا فرقی کہ موجود است ہر کس تسلیم باید بکند.

در سال اول (سراج الاخبار افغانیہ) یک مقالہ نوشتہ ثابت کردہ بودیم کہ «زبان افغانی اجداد زبانہاست». قارئین کرام ما آن مقالہ مخصوصہ ما را باز بیکار از نظر بگذرانند تا بدانند کہ زبان اصلی ملتی افغانی ما ناچہ درجہ یک زبان با اہمیت و طبیعی و قدیم یک زبانہاست. با اینہم زبان افغانی از ادبیات و حکمیات ہم خالی نیست. و ہم ادبیات بسیار شیرین و حکمیات خیلی نمکینی دارد کہ انشاء اللہ سراج الاخبار افغانیہ ہمیشہ بعضی پارچہ های رنگین ادبیات و حکمیات زبان اصلی ملتی خود را درج صحائف افتخار خود خواہد نمود.

ای نوہالان چہستان وطن!

زبان ملتی افغانی خود را تقدیس نمائید، و دوست دارید و در آموختن آن بسیار کوشش کنید. زبان رسمی و سیاسی فارسی خود را نیز بسیار دوست داشتہ بخوبی تحصیل کنید. زبان عربی چون زبان مقدس دینی ہمہ مسلمانان و موجب فہمیدن قرآن عظیم الشان است از ہمہ زبانہا آرا مقدستر بشناسید، و آموختن آنرا برای ترجمہ و فہمیدن معانی قرآن کریم از واجبات شمارید. زبان ترکی وارد و نیز چون از زبانہایست کہ بسیاری از برادران مسلمانان ما بہ آن متکلم میباشند لہذا اگر محض رہمین مقصد ویت اتحاد و اخوت اسلامی بیاموزید هیچ باکی ندارد. اما چون زبان ترکی بدرجہ زبانہای اروپا بلعوم و فنون متنوعہ جدیدہ توانکر تر میباشد و ہم زبان یکدوات معظمہ اسلامیہ میباشد غیر از مقصد اتحاد و اخوت اسلامی برای ترجمہ علوم و فنون را ازان زبان زبان خود مان نیز مفید تر ثابت میشود.

(وکل لسان بالحقیقت انسان)

یعنی زبان دان شو و زبانہای بسیاری را بیاموز. زیرا ہر زبان در حقیقت یک انسانی میباشد. بنا برین اگر زبان انگریزی یا دیگر زبانہای غیر دین را بیاموزید نیز چیزی بدی ندارد. و لکن در آموختن زبان انگلیزی اگر احتیاط و دقت بسیاری در آن نشود ضررش نسبت بہ فتنش

§ -

ماشینهای دوار طبع
اول از یک اختراع بدیعہ فن طباعت - یعنی چاپ - سخن میرانیم
کہ مادر علم و فن شمردہ میشود:

تصویر ۳. صفحہ دوم: محمود طرزی، سراج الاخبار افغانیہ، ۲۰ سنبلہ ۱۲۹۴ (۱۲)

سپتمبر ۱۹۱۵)